

“मीठे बच्चे- बाबा जो हुनुहुन्छ, जस्तो हुनुहुन्छ, उहाँलाई यथार्थ पहिचान गरेर याद गर । यसको लागि आफ्नो बुद्धिलाई विशाल बनाऊ।”

प्रश्न:- बाबालाई गरिब निवाज किन भनिएको हो?

उत्तर:- किनकि यस समयमा सारा दुनियाँ गरिब अर्थात् दुःखी बनेको छ। बाबा आउनु भएको छ सबैलाई दुःखबाट छुटाउन। बाँकी कसैमाथि दया लागेर कपडा दिनु, पैसा दिनु- त्यो कुनै कमालको कुरा होइन। त्यसबाट ऊ कुनै धनवान बन्दैन। यस्तो होइन, म कुनै यी भिल्लहरूलाई पैसा दिएर गरिब निवाज कहलाउँछु। मैले त गरिब अर्थात् पतितहरूलाई, जसमा ज्ञान छैन, उनीहरूलाई ज्ञान दिएर पावन बनाउँछु।

गीत:- यही बहार है दुनियाँ को भूल जाने की...

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। बच्चाहरूले जानेका छन्- गीत त दुनियाँका मानिसहरूले गाएका हुन्। शब्द धेरै राम्रा छन्, यस पुरानी दुनियाँलाई भुल्नु छ। पहिला यस्तो सम्झँदैनथे। कलियुगी मनुष्यलाई पनि यो समझमा आउँदैन- नयाँ दुनियाँमा जानु छ भने अवश्य पुरानो दुनियाँलाई भुल्नुपर्छ। यति त बुझ्छन्- पुरानो दुनियाँलाई छोड्नु छ तर उनीहरूले सम्झन्छन्- अझै धेरै समय बाँकी छ। नयाँ नै पुरानो हुन्छ, यो त सम्झन्छन् तर धेरै समय भनिदिएकाले भुलेका छन्। तिमीलाई अहिले स्मृति दिलाइन्छ, अहिले नयाँ दुनियाँ स्थापना हुन्छ त्यसैले पुरानो दुनियाँलाई भुल्नु छ। भुलेपछि के हुन्छ? हामी यो शरीर छोडेर नयाँ दुनियाँमा जान्छौं। तर अज्ञान कालमा यस्ता-यस्ता कुराको अर्थमा कसैको ध्यान जाँदैन। जसरी बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, यसरी कसैले पनि सम्झाउँदैन। तिमीले यसको अर्थलाई बुझ्न सक्छौ। यो पनि बच्चाहरूले जानेका छन्- बाबा धेरै साधारण हुनुहुन्छ। अनन्य राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले पनि पूरा बुझ्दैनन्। यिनमा शिवबाबा आउनु हुन्छ, यो भुल्छन्। कुनै पनि श्रीमंत दिँदा बुझ्दैनन्- यो शिव बाबाको निर्देशन हो। शिव बाबालाई सारा दिन बिसिन्छन्। पूरा नबुझेको कारण त्यो काम गर्दैनन्। मायाले याद गर्न दिँदैन। त्यो याद स्थायी टिक्दैन। मेहनत गर्दा गर्दा आखिर त्यो अवस्था अवश्य हुन्छ। यस्तो कोही छैन जसले कर्मातीत अवस्थालाई पाएको होस्। बाबा जो हुनुहुन्छ, जस्तो हुनुहुन्छ उहाँलाई ज्ञानमा धेरै बुद्धि चाहिन्छ।

तिमीसँग सोध्छन्- बापदादाले न्यानो कपडा लगाउनु हुन्छ? भन्छौ- दुवैले सँगै लगाउनुहुन्छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- मैले कहाँ न्यानो कपडा लगाउँछु र! मलाई चिसो लाग्दैन। हो, जसमा प्रवेश गरेको छु उनलाई चिसो लाग्छ। मलाई त न भोक, न प्यास केही लाग्दैन। म त निर्लेप हुँ। सेवा गर्दागर्दै पनि यी सबै कुराबाट अलग छु। मैले खान्ने, पिउँदिनँ। जसरी एक साधुले पनि भन्दथे नि- मैले नै खान्छु, न पिउँछु.... उनले नक्कली भेष धारण गरेका हुन्। देवताहरूको नाम पनि त धेरै राखेका छन्। अरु कुनै धर्ममा देवी देवता बन्दैनन्। यहाँ कति मन्दिर छन्। बाहिर त एक शिव बाबालाई मात्र मान्छन्। बुद्धिले पनि भन्छ- बाबा त एउटै हुनुहुन्छ। पिताबाट नै वर्सा मिल्छ। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- कल्पको यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै बाबाबाट वर्सा मिल्छ। जब हामी सुखधाममा जान्छौं, बाँकी सबै शान्तिधाममा रहन्छन्। तिमीहरूमा पनि यो समझ नम्बरवार छ। यदि ज्ञानको विचारमा रहन्छन् भने उनीहरूको बोली पनि त्यही निस्कन्छ। तिमी रूप वसन्त बनिरहेका छौ, बाबाद्वारा। तिमी रूप पनि हो र वसन्त पनि हो। दुनियाँमा अरु कसैले भन्न सक्दैन- हामी रूप वसन्त हौं। तिमीले अहिले पढिरहेका छौ, अन्त्यसम्म नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार पढ लिन्छौ। शिवबाबा हामी आत्माहरूको बाबा हुनुहुन्छ नि। यो पनि दिलमा लाग्छ नि। भक्ति मार्गमा कहाँ दिलमा लाग्छ र! यहाँ त तिमी सम्मुख बसेका छौ। सम्झिन्छौ- बाबा फेरि यस समयमा नै आउनु हुन्छ फेरि अरु कुनै समयमा बाबालाई आउने आवश्यकता छैन। सत्ययुगदेखि त्रेतासम्म आउनु पर्दैन। द्वापरदेखि कलियुगसम्म पनि आउनु छैन। उहाँ आउनु हुन्छ नै कल्पको संगमयुगमा। बाबा हुनुहुन्छ नै गरिब निवाज अर्थात् सारा दुनियाँ जो दुःखी, गरिब हुन्छन्, उनीहरूको बाबा हुनुहुन्छ। उहाँको दिलमा के हुन्छ? म गरिव निवाज हुँ। सबैको दुःख अथवा गरिबी मेटियोस। त्यो त ज्ञानबाट सिवाय कम हुन सक्दैन। बाँकी कपडा आदि दिनाले कोही धनवान त बन्दैन। गरिबलाई देखेपछि दिलमा आउँछ- यसलाई कपडा दिऊ

किनकि याद आउँछ नि- म गरिब निवाज हुँ। साथ साथै यो पनि सम्झन्छु- म कुनै यी भिल्लहरूको लागि मात्र गरिब निवाज होइन। म गरिब निवाज हुँ, जो बिलकुलै पतित छन् उनीहरूलाई पावन बनाउँछु। म हुँ नै पतित-पावन। त्यसैले विचार चल्छ, म गरिब निवाज हुँ तर पैसा आदि कसरी दिऊँ। पैसा आदि दिनेहरू त दुनियाँमा धेरै छन्। धेरै धन जम्मा गर्छन्, जुन फेरि अनाथ आश्रममा पठाइदिन्छन्। जानेका छन्- अनाथ रहन्छन् अर्थात् जसका नाथ छैनन्। अनाथ मतलब गरिब। तिम्रो पनि नाथ थिएनन् अर्थात् बाबा मिलेको थिएन। तिम्रो गरिब थियो, ज्ञान थिएन। जो रूप वसन्त होइनन्, उनीहरू गरिब अनाथ हुन्। जो रूप वसन्त हुन् उनीहरूलाई सनाथ भनिन्छ। सनाथ धनवानलाई, अनाथ गरिबलाई भनिन्छ। तिम्रो बुद्धिमा छ- सबै गरिब छन्, केही उनीहरूलाई दिऊँ। बाबा गरिब निवाज हुनुहुन्छ त्यसैले भन्नुहुन्छ- यस्ता चीजहरू दिऊँ जसबाट सदाको लागि धनवान बनून्। बाँकी यो कपडा आदि दिनु त सामान्य कुरा हो। त्यसमा हामी किन पर्ने? हामीले त उनीहरूलाई अनाथबाट सनाथ बनाइ दिनु छ। कोही जतिसुकै पदमपति भए पनि त्यो सबै अल्पकालको लागि हो। यो हो नै अनाथहरूको दुनियाँ। छन त पैसा भएकाहरू छन्, त्यो पनि अल्पकालको लागि। त्यहाँ सदैव सनाथ हुन्छन्। त्यहाँ यस्तो कर्म भोग्नु पर्दैन। यहाँ कति गरिब छन्। जसको धन छ, उनीहरूलाई त आफ्नो नशा चढिरहन्छ- हामी स्वर्गमा छौं। तर छैनन्, यो तिम्रीलाई थाहा छ। अहिले कुनै पनि मनुष्य सनाथ छैन, सबै अनाथ छन्। यो पैसा आदि त सबै माटोमा मिल्नेवाला छ। मनुष्यले सम्झन्छन्- हामीसँग यति धन छ, जुन छोरा नातिले खाइरहन्छन्। परम्परा चलि रहन्छ। तर यसरी परम्परा चल्दैन। यो त सबै विनाश हुन जान्छ। त्यसैले तिम्रीलाई यो सारा पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य छ।

तिम्रीलाई थाहा छ- नयाँ दुनियाँलाई स्वर्ग, पुरानो दुनियाँलाई नर्क भनिन्छ। हामीलाई बाबाले नयाँ दुनियाँको लागि धनवान बनाइरहनु भएको छ। यो पुरानो दुनियाँ त खतम हुनु छ। बाबाले कति धनवान बनाउनु हुन्छ। यी लक्ष्मी-नारायण धनवान कसरी बने? के कुनै धनवानबाट वर्सा मिल्यो वा लडाईं गरे? जसरी अरुले राजगद्दी पाउँछन्, के यसरी राजगद्दी पाएका हुन्? वा कर्म अनुसार यो धन मिल्यो? बाबाले कर्म सिकाउने तरिका त बिलकुलै अलग छ। कर्म-अकर्म-विकर्म शब्द पनि स्पष्ट छन् नि। शास्त्रमा केही शब्द छन्, आँटामा नुन जति रहन जान्छ। कहाँ यति करोड मनुष्यमा, बाँकी ९ लाख रहन्छन्। एक चौथाइ प्रतिशत पनि भएन। त्यसैले यसलाई आँटामा नुन भनिन्छ। दुनियाँ सारा विनाश भएर जान्छ। धेरै कम संगमयुगमा हुन्छन्। कोही पहिला नै शरीर छोडेर जान्छन्। उनीहरूले फेरि स्वागत गर्छन्। जस्तै मुगली बच्ची थिइन्। असल थिइन् त्यसैले जन्म बिलकुल राम्रो घरमा लिएको हुनुपर्छ। नम्बरवार सुखमा नै जन्म लिन्छन्। सुख त उनले देख्नु छ, थोरै दुःख पनि देख्नु छ। कर्मातीत अवस्था त कसैको भएको छैन। जन्म धेरै सुखी घरमा गएर लिन्छन्। यस्तो नसम्झ, यहाँ कुनै सुखी घर छैन। धेरै परिवार यस्ता राम्रा छन्, कुरै नगर। बाबाले देखेका छन्। बहारीहरू एउटै घरमा यस्तो शान्त मिलापमा रहन्छन्, सबै सँगै भक्ति गर्छन्, गीता पढ्छन्...। बाबाले सोधे- यति सबै सँगसँगै रहनु हुन्छ? झगडा आदि हुँदैन? उनले भने- हामीकहाँ त स्वर्ग छ, हामी सबै सँगसँगै रहन्छौं। कहिल्यै लडाईं झगडा हुँदैन, शान्तिसँग रहन्छौं। भन्छन्- यहाँ त स्वर्ग जस्तै छ। यसको मतलब अवश्य स्वर्ग थियो, त्यसैले त भनाइमा आउँछ नि- यहाँ त स्वर्ग जस्तै छ। तर यहाँ त धेरैको स्वभाव स्वर्गवासी बन्ने देखिँदैन। दास-दासी पनि त बन्नु छ नि। यो राजधानी स्थापना हुन्छ। बाँकी जो ब्राह्मण बन्छन् उनीहरू दैवी घरानामा आउनेवाला हुन्। तर नम्बरवार छन्। कोही त धेरै मीठा हुन्छन्, सबैलाई प्रेम गरिरहन्छन्। कहिल्यै कोहीसँग रिसाउँदैनन्। रिसाउनाले दुःख हुन्छ। जसले मनसा-वाचा-कर्मणा सबैलाई दुःख दिइरहन्छन्- उनीहरूलाई दुःखी आत्मा भनिन्छ। जसरी पुण्य आत्मा, पाप आत्मा भनिन्छ। शरीरको नाम लिन्छन् र? वास्तवमा आत्मा नै बन्छ। सबै पाप आत्माहरू पनि उस्तै हुँदैनन्। पुण्य आत्माहरू पनि सबै उस्तै हुँदैनन्। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार हुन्छन्। विद्यार्थी स्वयंले सम्झन्छन् नि- मेरो चरित्र, अवस्था कस्तो छ? म कसरी चल्छु? सबैसँग मीठो बोल्छु? कसैले केही बोल्दा मैले उल्टो सुल्टो जबाफ त दिन्न? बाबालाई कति बच्चाहरूले भन्छन्- बच्चाहरूमा रिस आइहाल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- जति हुन सक्छ प्रेमले काम लेऊ। साना बच्चाहरूलाई सुधार्नको लागि कान समात्छन्। कृष्णको लागि देखाउँछन् नि- उनलाई ओखलमा बाँधे। यो पनि यहाँको कुरा हो। सानो बच्चा चञ्चल छ भने खाटमा वा रुखमा बाँधे। थप्पड नलगाऊ। नत्र त उसले पनि यस्तै सिक्छ। बाँध्नु ठीक छ। यस्तो त होइन, बच्चा ठूलो भएपछि माता पितालाई बाँध्छ? बाँध्दैन। यो हो नै बच्चाहरूको लागि शिक्षा। एकदम हैरान पार्थो भने कानमा समात्न सक्छौ। कुनै बच्चाले हैरान पारेर एकदम नाकमा दम चढाउँछन्। निर्मोही पनि बन्नुपर्छ।

यो त तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ- हामी यस्ता लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ। लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने खडा छ। कति उच्च लक्ष्य उद्देश्य छ। पढाउनेवाला पनि उच्च हुनुहुन्छ नि। श्रीकृष्णको महिमा कति गाउँछन्- सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पन्न.... अब तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी त्यस्ता बनिरहेका छौ। तिमी यहाँ आएका हो नै त्यस्तै बन्नको लागि। तिम्रो यो सच्चा सत्य नारायणको कथा हो नै नरदेखि नारायण बन्ने। अमरकथा हो अमरपुरी जाने। कुनै संन्यासी आदिले यी कुरालाई जानेका छैनन्। कुनै पनि मनुष्य मात्रलाई ज्ञानको सागर वा पतित-पावन भनिदैन। जब सारा सृष्टि नै पतित छ भने हामीले पतित-पावन कसलाई भन्ने? यहाँ कोही पुण्य आत्मा हुन सक्दैन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- यो पतित दुनियाँ हो। श्रीकृष्ण हुन् नम्बर वन। उनलाई पनि भगवान भन्न सकिँदैन। जन्म मरण रहित एउटै निराकार बाबा हुनुहुन्छ। गायन गरिन्छ- शिव परमात्माय नमः, ब्रह्मा विष्णु शंकरलाई देवता भनेर फेरि शिवलाई परमात्मा भन्छन्। त्यसैले शिव सबैभन्दा माथि हुनु भयो नि। उहाँ सबैको पिता हुनुहुन्छ। वर्सा पनि बाबाबाट मिल्छ। सर्वव्यापी भन्नाले वर्सा मिल्दैन। बाबा स्वर्गको स्थापना गर्नेवाला हुनुहुन्छ त्यसैले अवश्य स्वर्गको नै वर्सा दिनुहुन्छ। यी लक्ष्मी-नारायण हुन् नम्बरवन। पढाइद्वारा यो पद पाए। प्राचीन योग प्रसिद्ध छ, जसबाट मनुष्य विश्वको मालिक बन्छन्। त्यसलाई सहज योग, सहज ज्ञान भनिन्छ। धेरै सजिलो छ, एकै जन्मको पुरुषार्थले कति प्राप्ति हुन्छ। भक्ति मार्गमा त जन्म-जन्म ठक्कर खाँदै आयौ, मिल्न त केही पनि मिल्दैन। यो त एकै जन्ममा मिल्छ त्यसैले सहज भनिन्छ। सेकेन्डमा जीवनमुक्ति भनिन्छ। आजकल त हेर कस्ता कस्ता आविष्कार गरिरहन्छन्। यो विज्ञानको पनि आश्चर्य छ। शान्तिको पनि आश्चर्य हेर कस्तो छ? त्यो सबै कति देखिन आउँछ। यहाँ केही छैन। तिमी शान्तिमा बसेका छौ, नोकरी आदि पनि गर्छौ। हातले काम गर्दै गर, आत्माको मन बाबातर्फ रहोस्। प्रियतमा प्रियतम पनि गाइएको छ नि। उनीहरू एक अर्काको अनुहारमा आकर्षित हुन्छन्, विकारको कुरा रहँदैन। जहाँ बस्दा पनि याद आउँछ। रोटी खाइरहन्छन्, सामुन्ने उनलाई देखिरहन्छन्। अन्त्यमा तिम्रो यो अवस्था हुन्छ। बाबालाई नै याद गरिरहनेछौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) रूप वसन्त बनेर मुखबाट सदा सुखदायी बोली बोल्नु छ, दुःखदायी बन्नु हुँदैन। ज्ञानको चिन्तनमा रहनु छ, मुखबाट ज्ञान रत्न नै निकाल्नु छ।

२) निर्मोही बन्नु छ, हरेकसँग प्यारले काम लिनु छ, रिस गर्नु हुँदैन। अनाथलाई सनाथ बनाउने सेवा गर्नु छ।

वरदान:- अपवित्रताको नाम-निशानलाई पनि समाप्त गरेर हिज होलिनेसको टाइटल प्राप्त गर्ने होलीहंस भव जसरी हंसले कहिल्यै पनि कंकड पत्थरको खितैपारेर आखिर त्यो अवस्था हुन्छ
 ह
 टिप्पैन, रत्न धारण गर्छ। त्यसैगरी होलीहंसले कसैको अवगुण अर्थात् कंकड पत्थरलाई धारण गर्न सक्दैनन्। उनीहरूले व्यर्थ र समर्थलाई छुट्याएर व्यर्थलाई छोडिदिन्छन्, समर्थलाई लिन्छन्। यस्ता होलीहंस नै पवित्र शुद्ध आत्माहरू हुन्। उनको आहार, व्यवहार सबै शुद्ध हुन्छ। जब अशुद्धि अर्थात् अपवित्रताको नाम निशान पनि समाप्त हुन्छ, तब भविष्यमा हिज होलिनेसको टाइटल प्राप्त हुन्छ। त्यसैले कहिल्यै गल्तीले पनि कसैको अवगुण धारण नगर।

स्लोगन:- सर्वाश त्यागी ऊ हो, जसले पुरानो स्वभाव संस्कारको वंशको पनि त्याग गर्छ।

शब्दार्थ:- हिज होलिनेस= परम पावन